

DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK!
BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ
90 YAŞINDA!

EKİM DEVRİMİ
ENTERNASYONAL İŞÇİ SINIFI
VE EZİLEN HALKLARA
DEVİRİM ÇAĞRISIDIR!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) ve
Bolşevik İnisiyatif (Almanya)'nın
Ekim Devrimi'nin 90. yıldönümü dolayısıyla yaptığı
ortak açıklama

*Smolni,
daha aynı saatte
çoşkunun yankısıyla birlikte,
fişekler yükseliyor göğ-
mutlu haber böyle ateşleniyor,
ateşin halelerinde
şarkılar yanıyor.
Ve binlerce ses
tek bir ses oluyor
ve sanki yepyeni imiş gibi
ve sanki ilk kez söyleniyormuş gibi
eski,
güçlü marş yükseliyor:
“Uyan artık uykundan uyan,
Uyan ey esirler dünyası!”
Doğuda
Gece
yola koyulmuş...
Gün
ışıklı ellerini kaldırıyor.*

(“İyi ve Güzel!” Wladimir Mayakovski'nin bir Ekim Şiirinden)

DÜNYAYA YENİ EKİMLER GEREK! BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ 90 YAŞINDA!

EKİM DEVRİMİ ENTERNASYONAL İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN HALKLARA DEVRİM ÇAĞRISIDIR!

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 7 Kasım 2007'de 90. yaşında olacak! Rusya işçi ve köylülerinin Çarlık Sarayına saldırısı, çürümüş feodal emperyalist Rus imparatorluğunun temellerine yönelmiş bir saldırı idi. İşçilerin-köylülerin devrimin örgütleyicisi Komünist Partisi savaşçılarının önderliğindeki silahlı ayaklanması ile merkezi Çarlık devlet iktidarı yıkıldı, Çarlığın son kalesine proletaryanın kızıl bayrakları dikildi. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ilk kez bir ülkede proletarya iktidarı ele geçirdi. 1917 Ekim Devriminden Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği doğdu. **7 Kasım 1917 bütün insanlık tarihi açısından onurlu, insanlığın geleceğine ışık tutan, yol gösteren, çığır açan bir tarihtir.**

Bu “doğum günü” bugün burjuva ideologlar tarafından sosyalizme ve komünizme küfür etmek, bunları karalamak için kullanılıyor. Yalnızca açıkça burjuva ideologları değil, kimi sahte solcular da dünya tarihinin yaşadığı bu en güçlü emekçi ayaklanmasından kendilerini ayırmak için şu ya da bu “eleştiri”lere sarılacaklardır. Emekçi yığınların kendilerini ezen ve sömünlere karşı kitlesel şiddeti, komünist partisinin devrimde oynadığı muazzam rol, burjuva ideolojisine karşı uzlaşmaz mücadele... gibi Ekim Devriminin zaferinin kimi temel unsurları bu burjuva “sol”cuları korkutuyor, onların “eleştiri”leri tam da bu temel unsurlara, yani sonuçta devrimin kendisine yöneliyor.

Biz komünistler açısından sorun açıktır: Ekim Devrimi bir bütün olarak sömürünün temellerine yönelik bir devrim olarak bütün insanlık tarihi açısından —kısa süren Paris Komünü deneyimi dışta tutulduğunda— yepyeni bir o zamana kadarki tüm devrimlerden özünde ayrı bir devrimdir. O tüm sömürüyü yok etme gibi muazzam bir görevi yerine getirmek için yola çıkan bir devrimdir. Bu devasa görevin çözülmesinde mutlaka hata ve eksiklikler de olacaktır, olmuştur. Fakat belirleyici olan şudur ki, bugün de Ekim Devri-

minin temel deneyimleri, onun enternasyonal önemi ve anlamı mücadele eden işçiler ve emekçiler için yol gösteren kutup yıldızıdır.

EKİM DEVRİMİ ve BURJUVAZİNİN KİŞKİRTİCİ YALANLARI

Yirminci yüzyılın 50'li yıllarının ikinci yarısındaki ve sonraki gelişmeler burjuvazinin Ekim Devrimine, onun şahsında sosyalizme-komünizme güncel saldırılarının da dayanak noktası oluyor. Sosyalizmin kalesi, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bu gelişmeler içinde devlet kapitalisti, bürokratik bir yapıya dönüştü, sosyalizm yıkıldı. 1950'li yılların ikinci yarısındaki bu dönüşüm gerçekte sosyalizm-komünizm davası açısından bir gerileme, ağır bir yenilgi idi. Fakat gerek Sovyetler Birliği'nde iktidarı elinde bulunduran Kruşçef'in başını çektiği modern revizyonist yeni çarlar, gerekse bütün dünyada emperyalist burjuvazinin propagandacıları Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğu, orada olanın “yaşayan sosyalizm” olduğu yalanını yaydılar. Sonunda 1980'li yılların sonunda, 1990'lı yılların başında, batı tipi özel sermayeli tekeli kapitalizm, Sovyetler Birliği ve “Doğu Bloku” adı ve-rilen Sovyetler Birliği uydularındaki bürokratik tekeli devlet kapitalizmine üstün geldi, Doğu Bloku, sos-yalemperyalist kamp çöktü. Emperyalist burjuvazinin intikamcı zaferi Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin isminin bile tarihe karışmasıyla perçinlendi. Sosyalemperyalist kampın çöküşünü dünya gericiliği ezilen ve sömürülen kitlelere “komünizmin ölümü” olarak tanıtmaya çalıştı, çalışıyor. Ellerindeki tüm med-ya gücüyle bir yalanı bilinçlere kazımaya çalıştılar, çalışıyorlar. Buna göre: Sosyalemperyalist kampın yıkılmasıyla ortaya çıkan tüm olumsuzlukların nedeni sosyalist-komünist iktidardır. Yetmiş yıllık sosyalist -komünist iktidar, kendi iktidar alanındaki

halkları ezmiş, demokrasiyi, insan haklarını vb. yoketmiş, üstüne üstlük ülkelerin ekonomik gelişmesini de engellemiş, sonunda tıkanıp kalmıştır. İnsan doğası ile uyuşmayan sosyalizm–komünizm yıkılmak zorunda idi, yıkılmıştır. Kapitalizmin ve onun üstyapısı burjuva demokrasisinin üstünlüğü sosyalizm–komünizmin çöküşü, ölümü ile ispatlanmıştır vb. vs. Bu büyük yalanın karşısında şu yalın gerçekler durmaktadır:

Yıkılan, çöken Sovyetler Birliği'nde hiçbir şekilde 70 yıllık bir "sosyalizm–komünizm" iktidarı yaşanmamıştır. Sovyetler Birliği'nde 1917'de kurulan sosyalist iktidar, proletarya diktatörlüğünün ömrü 1950'li yılların ortalarına kadar sürmüştür. Yani en fazla 35–40 yıllık bir sosyalizm inşa deneyimi sözkonusudur. Bu sosyalizm inşa deneyimi, düşünülebilecek en zor şartlar altında, emperyalist abluka altında, tek ülkede sosyalizm inşası deneyimidir.

Bu deneyimin yaşandığı ülke olan Rusya, batının emperyalist ülkeleriyle karşılaştırıldığında devrim öncesinde ekonomik olarak en geri durumda olan emperyalist güçtü. İktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesinin hemen ertesinde bu ilk işçi devleti emperyalist saldırı ve müdahalelerin hedefi oldu. İçte iktidarlarını yitiren burjuvazi ve toprak ağası sınıfları, kilise, tüm gericiler emperyalist güçlerin tam desteğinde ülkeyi kanlı bir iç savaşa sürüklediler. İç savaşın kızıl güçlerin zaferi ile bitmesinden ve emperyalist müdahale ordularının ülkeden kovulmasından sonra yaşanan, "barış içinde inşa" dönemi, gerçekte bir yandan emperyalist ambargo ve abluka şartlarında, diğer yandan burjuvaziye karşı sertleşen sınıf mücadelesi şartlarında yaşandı. 1935'ten itibaren Sovyetler Birliği proletarya diktatörlüğünü yeni bir askeri saldırıya karşı korumak savaş sanayisinin geliştirilmesine ağırlık vermek zorunda kaldı. Bir insan ömrü için bile kısacık denebilecek bir inşa döneminde, işçi ve emekçilerin gerçek bir sosyalist iktidar şartlarında neler başarabilecekleri görüldü. İkinci Dünya Savaşının yükünü Sovyet halkları taşıdı. Yirmi milyonun üstünde Sovyet emekçisi, en ön saflarda komünistler olmak üzere antifaşist savaşta hayatını yitirdi. Milyonlarcası sakat kaldı. Savaş dolayısıyla büyük kayıplara uğrayan Sovyet ekonomisini yeniden ayakları üzerine dikmek savaş sonrasında uzun yıllar aldı. Bu ikinci "barış içinde inşa" döneminde de emperyalistler "soğuk savaş" adı verilen ilan edilmemiş savaşla, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist iktidarı yıkmak, Sovyetler Birliği çevresinde oluşan yeni demokratik–sosyalist halk iktidarlarını yıkmak için ellerinden geleni yaptılar. Bu ikinci dönem de 1950'li yılların ortalarına dek sürdü ve modern revizyonist kapitalist yolcuların SBKP içinde ve devlette iktidarı tümüyle ele geçirmeleri ile kapandı.

zyonist kapitalist yolcuların SBKP içinde ve devlette iktidarı tümüyle ele geçirmeleri ile kapandı.

Ondan sonra gelen 35 yıllık dönem (1956-1991) aslında bugün yaşayan kuşakların aklında olan dönemdir. Bugün büyük çoğunluğun bilincindeki "Sosyalist Sovyetler Birliği" resmi, bu dönemde belirlenmiş olan bir resimdir. Ancak bu resim yanlış bir resimdir. Çünkü bu dönemin Sovyetler Birliği'nin yalnızca ismi sosyalisttir. Gerçekte bu dönemin Sovyetler Birliği sosyalizm–komünizme ters, Ekim Devriminin ilkele-rine zıt revizyonistlerin iktidar olduğu devlet kapitalist, sosyalemperyalist bir ülkedir. Ekim Devrimi ile doğan Sosyalist Sovyetler Birliğinde SBKP ve devlet içinde yuvalanan burjuva yolcu revizyonistler 1956'da yapılan SBKP XX. Parti Kongresinde siyasi iktidarı bütünüyle ele geçirdiler. Onlar Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğünü adım adım tasfiye ettiler, Ekim Devriminin kazanımlarını birbiri ardına yok ettiler. Kruşçev revizyonizmi ve onun izleyicileri döneminde yaşanan yozlaşma ile Ekim Devriminden ve onun sosyalist kazanımlarından bir şey kalmadı geriye. Revizyonizmin iktidarının yeni tipte bir burjuvazinin iktidarı anlamına geldiği açıkça görüldü. Bir zamanların sosyalist Sovyetler Birliği'nde kapitalizm yeniden egemen hale geldi. Ancak egemen olan kapitalizm parti ve devlette ve ekonomide egemen olan devlet işletmelerinde yönetici konumlarda olan revizyonist iktidar sahiplerinin halk adına, yer yer hatta işçi sınıfı adına konuştukları bürokratik devlet kapitalizmi idi. Bugün bu tip iktidarlar Demokratik Kore Cumhuriyeti'nde, Çin Halk Cumhuriyeti'nde hâlâ varlığını sürdürüyor.

Ekim devrimi, sonraki gelişmelere, geri dönüşe rağmen, kısacık sosyalist inşa döneminin muazzam kazanımları ile sömürsüz bir yaşamın mümkün olduğunu, sömürü barbarlığının biricik **alternatifinin** sosyalizm olduğunu gösterdi. Ekim devrimi burjuvazinin egemenliğine proletaryanın ve emekçi yığınların silahlı devrimiyle, şiddete dayalı devrimle son verilebileceğini ve ancak bu yolla kapitalizm–emperyalizmin insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmesinin engellenebileceğini gösterdi. Bugün de Ekim devriminden öğrenilecek çok şey vardır. Ekim Devriminin 90. yıldönümünde biz bugünkü ideolojik ve pratik mücadele açısından önemli gördüğümüz bazı noktaları vurgulamak istiyoruz:

EKİM DEVRİMİ – İŞÇİLER VE EMEKÇİLER İÇİN EN GENİŞ HAKLAR

“Sovyet düzeni işçiler ve köylüler için demokratizmin en yükseğidir ve aynı zamanda burjuva

demokratizmiyle kopuş ve yeni evrensel önemde yeni bir demokrasi tipinin,yani proleter demokratismin ya da proletarya diktatörlüğünün doğuşu demektir.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun kuyruğunda giden küçükburjuva demokrasisinin köpekleri ve domuzları bizim Sovyet düzenimizi inşadaki başarısızlıklarımız ve hatalarımız yüzünden üstümüze küfün, beddua ve alay yağdırsınlar. Gerçekten birçok başarısızlıklarımız olduğunu ve hatalar yaptığımızı ve hala yapmakta olduğumuzu bir an bile unutmuyor değiliz. Sanki böylesine yeni, daha önce hiç görülmemiş bir *tip* devlet düzeninin yaratılması gibi tüm dünya tarihi için yeni bir eser, hiç başarısızlığa uğramadan ve hata yapmadan ortaya konabilirmiş gibi. Başarısızlıklarımızı ve hatalarımızı, Sovyet ilkelerini hayata uygulamada henüz mükemmel olmaktan son derece uzak halimizi düzeltmek için hiç şaşmadan mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin kuruluşuna *başlamak* ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağ, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni bir hayata, burjuvaziye yenmeye, proletarya diktatörlüğünü, insanlığın sermayenin, emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerlediği yeni sınıfın hakimiyeti çağını *açmak* şansını bizim olduğu için de haklı bir gurur duyabiliriz ve duyuyoruz.” (Lenin, Ekim Devriminin 4. Yıldönümü, Eserler Alm. Cilt 33, sayfa 31-39; Türkçesi H. Yeşil, Ekim Devrimi Üzerine, Dönüşüm Yayınları, sayfa 100-101)

Sovyet iktidarının ilk kararnamelerinde büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları mülksüzleştirilir. Onların mülklerine tazminatsız olarak devlet adına el konur. Proletarya diktatörlüğü topluma ait olanı topluma geri verir. Toplumsal üretimi doğrudan kendi eline alır. Kapitalist toplumun eski sömürücülerine karşı diktatörlük uygulanır. Onların iktidarlarını geri almak için tüm girişimleri acımasız bir şiddetle ezilir. Proletarya diktatörlüğü fakat aynı zamanda emekçiler için en geniş demokrasiyi güvence altına alır. Emekçi yığınlar, doğrudan demokrasiinin örgütsel araçları İşçi-Köylü ve Asker Sovyetlerinde örgütlenerek ülkenin sosyalist inşası görevini en zor iç savaş ve emperyalist müdahale şartlarında bizzat kendi ellerine alırlar. Emekçilerin tüm yaşam alanlarında demokratik kolektif örgütlenmesi, kadın-erkek eşitliği ve erkek egemenliğine karşı mücadele, çalışmanın hak haline gelmesi, 6 saatlik işgünü, iş güvenliği, herkes için yeterli tatil hakkı, emekçilere dinlenme ve tatil imkânı, hukukun halk hukuku haline getirilmesi, kültürün herkese açılması,

çocuk hakları, çocuk eğitiminin toplumsallaştırılması, ev işinin toplumsallaştırılması herkese yaygın tıbbi hizmet sunumu, bütün siyasi-toplumsal sorunların çözümünde en geniş toplumsal tartışma... Daha 1930’lu yıllarda Sovyetler Birliği emekçilerin günlük hayatındaki kazanımlar açısından en gelişmiş kapitalist ülkeleri çoktan geçmişti. Sovyetler Birliği’ndeki politikanın temelinde çünkü kapitalist ülkelerdeki kâr ilkesinin tersine, emekçi yığınların sürekli yükselen maddi ve manevi ihtiyaçlarının en iyi biçimde tatmin edilmesi ilkesi yatıyordu. Kuşkusuz Sovyet iktidarının Çarlık Rusya’sından devraldığı geriliği bir anda ve bir vuruşta aşması mümkün değildi. Örneğin otuzlu yıllara gelindiğinde örneğin konut sorunu henüz tam olarak çözülememişti. Fakat büyük atılımlı gelişme temposu, gerçekleştirilen muazzam inşa kazanımları, emekçilerin yaşam şartlarında kısa sürede gelinen nokta vb. sosyalizmin üstünlüğünü herkese her gün yeniden kanıtliyordu.

Burjuva propagandası Sovyetler Birliği’ndeki sosyalizmi lanetleme çalışmalarında tam da bu gerçeklerin üzerini bir kalemde çiziyor, bunları tartışmıyor, yok sayıyor. Çünkü bu bağlamda söyleyecek sözleri yoktur. Biz komünistlerin önünde tam da bu burjuvazi tarafından unutturulmaya çalışılan gerçekleri, Sovyetler Birliği’nde yeni bir toplum yaratma mücadelesinde kazanılan muazzam başarıları somut bilgiler temelinde, somut olarak ortaya koymak görevi duruyor. Bugünün dünyasında işçiler, emekçiler gerçekte var olandan, hayatlarından memnun değiller. Fakat var olanın alternatifleri konusundaki tartışmada yoğun medya bombardımanı ile burjuva propagandası bilinçleri ve yürekleri karartıyor. Bugün Rusya’daki devrimin derslerinin alternatifler tartışmasında bilinçlere çıkarılması, yeni bir dünya için mücadelede Rus devriminin olumlu, olumsuz derslerinden öğrenilmesi olağanüstü önemdedir.

EKİM DEVRİMİ – ULUSAL BASKI YERİNE BÜTÜN ULUSLARA EŞİTLİK!

Emperyalizmin propagandacıları şimdi Gürcistan, Ukrayna, Kazakistan gibi zamanlar Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nin üyesi olan devletlerde gelişen milliyetçi çatışmaları, savaşları sosyalizmin ulusal sorunu çözümediğine kanıt olarak gösteriyorlar. Onlar ulusal sorunun çözümünün “hür demokratik rejimler” olarak adlandırdıkları kapitalist dünyada mümkün olduğu yalanını yayıyorlar. Gerçekte bugün

dünyanın birçok yerinde halkları birbirlerine karşı şovenizm ve ırkçılık temelinde kışkırtıyorlar. Ne yazık ki bunda başarılı da oluyorlar. Bir zamanların Yugoslavya'sı, Filistin, Afganistan, Irak emperyalist burjuvazinin ulusal sorunu nasıl ele alıp "çözdüğünün" yalnızca birkaç güncel örneğidir. Emperyalizmin ulusal sorundaki "çözüm"ü emperyalist boyunduruğu kabul etmeyen ulus ve milliyetleri silah zoruyla ezmek, kendisi ile "işbirliği" içinde olan ulus ve milliyetlerde ise güya onların ulusal haklarının savunucusu pozlarında onları kendi çıkarları için kullanmaktır.

Bu bağlamda amaç her zaman bir ve aynıdır:

Uluslar, milliyetler arasında düşmanlık ve nefret yaratıp, bundan kendi stratejik emperyalist çıkarları için yararlanmak.

Ekim Devrimi Çarlık döneminde tam bir "halklar hapisanesi" olan Rusya'da ezilen ulus ve milliyetlerin kurtuluşu yönünde muazzam adımlar attı. Burjuva milliyetçiliği ve şovenizmin yerine pratikte proleter enternasyonalizmi egemen kılındı. 1917 Ekim Devrimi ulusal sorunda da çağ değiştiren bir adım oldu. Daha devrimin birinci günü, devrim hükümetinin ilk karar-namelerinden biri ulusların ayrı devlet kurmaya kadar varan kendi kaderini tayin hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini ilan etti. Sovyetler Birliği eşit haklara sahip ulus ve milliyetlerin eşit haklara sahip cumhuriyetler ve özerk bölgelerde gönüllü birlik-telikleri temelinde kurulan ilk çok uluslu birlik devleti oldu. Finlandiya yapılan bir halk oylamasında ayrı devlet olarak yaşamaya karar verdiğinde, bolşevik devlet bu karara itirazsız saygı gösterdi. Günlük hayatta her milliyet kendi dilini, kültürünü serbestçe yaşıyor ve geliştireyordu. Irkçılık, şovenizm ve antisemitizme karşı aktif mücadele yürütülüyordu. Ekim Devrimi emperyalizmin ırkçı şoven barbarlığının biricik alternatifinin sosyalizm olduğunu pratikte gösterdi. O ulusal sorunun gerçek çözümünün ancak proleter devrimle mümkün olacağını gösterdi.

Ekim devrimi şu gerçeği açıkça kanıtlamıştır:

"... sermaye egemen olduğu sürece, üretim araçlarında özel mülkiyet sürdürükçe ve sınıflar var oldukça, ulusların eşitliği güvence altına alınamaz; sermaye iktidarı sürdürükçe ve üretim araçlarına sahip olmak için savaşıldıkça, ulusların eşitliği ve ulusların emekçilerinin işbirliği sağlanamaz." (Stalin, "RKP(B) X. PK'ne Rapor'dan; Eserler Cilt 5, sayfa 41, İnter Yayınları)

Ekim Devriminin bugün güncel mücadele açısından çok önemli derslerinden biri, ulusal özgürlük mücadelesinin ancak sosyalizm için mücadele-

ye tabi kılındığında, ulusal mücadelenin önderliği işçi sınıfının elinde olduğunda gerçek kurtuluşa götüreceğidir. Bunun böyle olmadığı şartlarda ulusal mücadelenin kazanımlarının birer birer yitirileceği, yitirildiği emperyalist dünyanın yaşanan bir gerçeğidir. Geçen yüzyılın 50'li, 60'lı yıllarında sömürgeciliğin boyunduruğundan kurtulan bir dizi Afrika ülkesindeki gelişmeler bunu net olarak göstermektedir. Bugün dünyanın birçok yerinde yürüyen ulusal mücadeleler açısından bu ders hayati önemdedir.

EKİM DEVRİMİ – DİNCİ GERİCİLİK YERİNE AYDINLANMA

Dünya gericiliği dinci fanatizmi işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı ustaca kullanıyor. Bugün salt milliyetçilik temelinde değil, din ve mezhep ayrılıkları nedeniyle de halklar birbirlerine karşı kışkırtılmakta ve kırdırılmaktadır. Sosyalemperyalist blokun 90'lı yılları başlarında çöküşü ile batılı ideologların vaat ettiği "sürekli barış çağı"na girilmedi. Burjuvazinin ideologları bu dönemde "sınıf savaşlarının" ve dolayısıyla da "tarihin sonu"nun geldiğini ilan ettiler. Artık mücadelenin "kültürler arası savaş" olarak yürüyeceğini ilan ettiler. "Kültürler arası savaş"tan onların anladıkları, bu kez öncelikle din adına, "**Batılı Hıristiyanlık**", "**Uzakdoğulu Hinduizm**", ve "**Ortadoğulu İslam**" arasında yürütülecek iktidar, dünya hegemonyası mücadelesidir. 11 Eylül 2001'de New York'ta Dünya Ticaret Merkezi'nin ikiz kulelerine karşı yönelen saldırı harekâtını başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalistler bütün dünyada "terörizme karşı enternasyonal savaş" ilanı için bir bahane olarak kullandılar. Terörizm dedikleri ise gerçekte kendi hegemonya planları önünde şu veya bu biçimde engel gördükleri tüm güçler, hangi motivasyon ve araçlarla olursa olsun emperyalizme karşı direnen herkeştir. Şu anda, emperyalist metropollerde halk yığınlarını kendi emperyalist efendilerinin savaş siyasetlerinin ardında birleştirebilmek için "İslami terörizm" baş düşman ilan edilmiştir.

"Sınıf mücadeleleri döneminin kapandığı" teorisi, aynı Doğu Bloku'nun çökmesi ardından moda olan "sürekli barış çağı geldi" teorisi gibi boş laftır! Ezen ve ezilen sınıflar var olduğu sürece sınıf savaşı da var olacaktır! Bu sınıf savaşında egemenler tarafından din de bir araç, bir silah olarak kullanılmaktadır. Irkçılık ve milliyetçiliğin yanı sıra dincilik de bugün işçi ve emekçi kitlelerin kötü yaşamlarının, açlık, işsizlik ve

sefaletlerinin gerçek nedenlerini görmelerini engelleyen bir işleve sahiptir. Bu nedenle de emperyalist burjuvazi ve dünya gericiliği tarafından dinci fanatizm olabildiğince körüklenmektedir. Dinin egemenlerin elinde bir araç, “ezilen kitlelerin afyonu” olarak onları uyutmak için bir araç olduğu gerçeği bir kez daha apaçık ortadadır. Hıristiyanlık, Müslümanlık, Hinduizm ve daha hangi din ya da mezhep olursa olsun bu noktada değişen bir şey yoktur. Bugün Rusya’da yalnızca Ortodoks kilise devlet yardımlarıyla semirtilmekle kalmıyor, bunun yanında antisemitizm de açık ve gizli biçimleriyle yeniden canlandırılıyor. Her ikisi de burjuvazinin elinde halk yığınlarını bölmek, birbirlerine karşı kışkırtmak ve ortak devrimci mücadeleden saptırmak için kullanılan önemli araçlardır.

Ekim Devriminden sonra proleter devlet dini bütünüyle “kişilere ait özel mesele” ilan etmiş, dinin gerçek işlevini ortaya koyan aydınlatma kampanyaları yürütmüş, dini kurumlarına karşı aktif mücadele yürütmüş, dini kurumların iktidarını yıkmış, buna paralel olarak da çeşitli din ve mezheplerin birbirlerine baskı yapmasını engellemiştir. Böylelikle o, din ve mezhep ayrılıklarının halkların barış içinde bir arada yaşamasının engeli haline getirilmesinin önünü almıştır.

Ekim devrimi, ulusal sorunun gerçek çözümünün proletarya önderliğindeki devrimle gerçekleşeceğini gösterdiği gibi, din konusunda da hiçbir burjuva devletin başaramadığını gerçekleştirmiş, din ve devlet işlerini birbirinden gerçekten ayırmış, dini gerçekten kişinin özel işi haline getirmiştir.

“Dini ya da kadınların haktan yoksunluğunu, ya da Rus olmayan milliyetlerin baskı altında tutulmasını ve hak eşitsizliğini alalım. Tüm bunlar burjuva demokratik devrimin sorunlarıdır. Küçük burjuva demokrasininin filistenleri sekiz ay boyunca bunun üzerine gevezelik ettiler; dünyanın en ileri ülkeleri arasında bu sorunların burjuva demokratik yönde tamamıyla çözüldüğü tek ülke yoktur. Bizde bunlar Ekim devriminin yasamasıyla tamamıyla çözülmüştür. Dine karşı gerçekten mücadele ettik ve ediyoruz.” (Lenin, “Ekim Devriminin 4. Yıldönümü”, Eserler Alm. Cilt. 33, S. 33, Türkçesi, H. Yeşil, Ekim Devrimi Üzerine, Dönüşüm Yayınları, S. 99)

EKİM DEVRİMİNİN ÖRGÜTÇÜSÜ - KOMÜNİST PARTİSİ

Emperyalist barbarlığı tarihe gömmek, proleter devrimi gerçekleştirmek ve sosyalizmi inşa etmek için günün

en önemli görevi işçi ve emekçileri kendi önderliğinde birleştiren **bolşevik partilerin** yaratılmasıdır.

“Ancak son taarruzda halkı yönetebilecek kadar cesur ve hedefe giden yolda en ufak bir engele takılmayacak kadar temkinli olan Bolşevik Partisi gibi bir parti, barış için genel demokratik hareket, malikane topraklarının ele geçirilmesi için yapılan köylü demokratik hareketi, ezilen ulusların milli bağımsızlık ve milli eşitlik hareketi ve burjuvaziye devirerek proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelik sosyalist proletarya hareketi gibi birbirinden ayrı devrimci hareketleri tek bir ortak devrimci akımda bu denli ustaca kaynaştırabilirdi.” (SBKP(B) Tarihi – Kısa Ders, Stalin, Eserler Cilt 15, İnter Yayınları, S. 262)

Böylesi bir parti şüphesiz 1917 Ekiminde birdenbire ortaya çıkmadı. O, uluslararası alanda İkinci Enternasyonal oportünizminin reformist-legalist geleneğine karşı amansız ideolojik mücadele içinde işçi sınıfının öncü müfrezesi olarak inşa edildi. O, devrim öncesi Rusya’sındaki işçi sınıfı mücadelesi içinde, bu mücadele temeli üzerinde gelişti. O, en başından itibaren işçi sınıfı hareketini sosyalizmle birleştirmeyi önüne temel görev olarak koyan marksistlerin bilinçli siyasi faaliyetinin ürünü idi. O, en başından itibaren örgütsel olarak işçi sınıfı nerede ise, orada inşa edildi: Üretim içinde, fabrikalarda! Onun örgütsel yapısında temel fabrika-işletme hücreleri idi. Böylece bu parti gerçekte işçi sınıfının biricik gerçek sınıf partisi idi. Bolşevik Parti, işçi sınıfının ve emekçilerin düşmanlarına karşı devrimci mücadele içinde milyonlarca kitleyi Marksizm biliminin devrimci teorisiyle donatarak devrimci mevzilere çekti. O, berrak bir siyasi çizgiye sahipti ve proletarya diktatörlüğü döneminde sosyalizmin inşa çalışmasının her bir anında kitlelerin nabzını elinde tutmayı ve onları doğru bir şekilde yönlendirmeyi bildi.

Bugün Ekim Devriminin 90. yıldönümünde **proletarya dünya devriminin** zaferi için her şeyden önce böylesi bolşevik partilerin eksikliği kendisini dayatıyor. Proletaryanın kurtuluş davası her şeyden önce Lenin-Stalin döneminin bolşevik partisi gibi yeni tipte partilerin inşa edilmesi görevini bütün dünyada marksist-leninistlerin önüne acil görev olarak koyuyor. Emperyalist ideoloji bombardımanı bugün sosyalizm ve komünizmin “tükenmiş” olduğuna, “öldüğüne” inandırılan işçi ve emekçi kitleleri yeniden komünizme kazanabilmek için yeni Ekimler yolunda ilerleyebilecek komünist partiler gerekiyor. Marksist-leninist hareketin güncel zayıflığı sonucu bugün “bir başka

dünya” isteyen, bunun mümkün olduğuna inanan bir çok genç insanın bir bölümü umutlarını milli burjuva hareketlere bağlıyor. Bir bölümü açıkça dini, Tanrıyı kendine referans gösteren bu hareketlerin bir bölümü hatta “21. yüzyılın sosyalizmi” olarak görülüp, gösteriliyor. Bir başka bölüm kapitalizmin yıkılacağına dair bütün umutlarını yitirmiş durumda “kendi” “demokrat” emperyalistlerinin kuyruğuna takılmış, onların demokrasi, insan hakları, batı uygarlığı taşıyıcısı olduğunu savunuyor. Diğer yandan fakat emperyalist sermayenin enternasyonalleşmesi şimdiye kadar görülmemiş boyutlara ulaşmış durumda, emperyalist kapitalizmin girmediği küçücük bir dünya köşesi bile kalmadı, finans kapitalin asalak niteliği yine görülmemiş boyutlara ulaştı, üretimin enternasyonal niteliği her zamankinden daha açık ve burjuvazi bütün dünyada işçi sınıfı ve emekçilerin haklarına karşı topyekûn saldırı içinde. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ulusal ve devlet sınırları ötesinde tüm sınıfı kardeşleri ile ortak bir proleter devrim cephesinde birleşmesinin objektif şartları her zamankinden daha olgun.

Sosyalizm ve komünizmin maddi temelleri açısından da geline yerde şartlar her zamankinden daha olgundur. Bugün objektif olarak dünya çapında “herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunduğu” ve herkesin “ihtiyacına göre aldığı” zenginlik kaynaklarının gürül gürül aktığı bir dünya ekonomisi kurmak mümkündür. Yapılacak tek şey vardır: Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi! Bütün temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, sömürünün insanlığın hayatından dışlanması. Topluma ait olanın topluma geri verilmesi! Kısacası yapılması gereken tek şey vardır: Sömürülen ve ezilenler Ekimin açtığı yolda yürüyüşe kalınan yerden devam etmelidir.

Objektif şartlar devrime çok uygun olduğu halde işçi ve emekçi yığınların büyük çoğunluğu bugün kendi çıkarlarına ters hareket etmektedir.

Bu nedenle komünistlerin görevi sübjektif ögeyi objektif imkânların seviyesine çıkarmaktır. Bütün ülke-lerde yılmadan, usanmadan komünist ajitasyon – propagandayla işçi sınıfı ve emekçi yığınları kendi kıvılcık bayrağı altında birleştiren komünist partilerin inşası için ve uluslararası alanda marksist-leninist güçlerin, ortak çabalarla yaratılacak bir marksist-leninist platform temelinde yeniden birleşmesi için çalışmak! Marksist-leninistlerin önünde duran günün temel görevi budur.

Bu görevi başardığımızda, emperyalist barbarlık yeni ekimlerle tarihin çöplüğüne gömülecektir!

EKİM DEVRİMİ – 90 YIL ÖNCE DE, BUGÜN DE DÜŞMAN AYNI: EMPERYALİST SİSTEM

Burjuva ideologların sarıldığı bir başka safsata da “globalizasyon” ya da Türkçesi ile “küreselleşme”dir. Bu noktada da burjuvazi sanki yeni bir şey bulmuş edasına bürünüyor, kapitalizmin yepyeni bir döneme girdiğinin propagandasını yapıyor. Küreselleşme gerçekte yeni bir olgu değil, kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmin karakteristik özelliklerinden biridir. Dünya topraklarının ve nüfus alanlarının bir avuç emperyalist büyük güç arasında ekonomik, siyasi, ve askeri olarak bölüşülmesinden başka nedir “küreselleşme” denen şey?! Bugün “globalleşme” emperyalizmin işçi sınıfı ve ezilen halkları daha yoğun sömürsünün üzerini örtmek için kullanılan bir moda kavramdır.

Fakat burjuva ideologların sarıldığı bu küreselleşme teorisi de, emperyalizmin gerçek yüzünü gizleyemiyor: Emperyalizm ırkçılıktır, şovenizmdir, faşizmdir, gericiliktir, erkek egemenliğidir, en azgın sömürüdür, doğanın talanıdır... Kısacası emperyalizm barbarlıktır. Öyle bir barbarlık ki, azami kâr hırsıyla bugün emperyalizm dünyayı, öncelikle en yoksullar için tam bir felâket anlamına gelen bir iklim değişikliği sınırına getirmiştir. Emperyalizm, eğer proletarya önderliğinde devrimlerle bu gidişe dur denemezse, bütün dünyayı barbarlık içinde çöküşe sürüklemektedir.

Emperyalist sistemi bütün olarak karşısına alan, bu sistemi en zayıf halkasında parçalayan Ekim Devrimi, emperyalist barbarlığın biricik alternatifinin proletarya önderliğinde devrimler olduğunu göstermiştir. Proletarya önderliğinde devrimler ve sosyalizmin inşası, bizim Ekim’den öğrendiğimiz çözümümüz budur! Ekim Devriminin 90. yıldönümünde bu gerçek öne çıkarılmak ve bunun mücadelesi verilmek zorundadır.

Evet, hepimiz mücadele etmeliyiz... Daha kararlı, daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü!

**Emperyalist barbarlığa karşı
sosyalizm mücadelesinde ileri!**

**Dünyaya yeni Ekimler gerek!
Ya yeni Ekimler ve sosyalizm;
ya emperyalist barbarlık içinde çöküş!**